

Евгения Нешова Иванова

Сутрин
светулките спят

стихове

Евгения Нешова Иванова

Родена е в гр. Панагюрище и е потомък на Баировия род. Възпитаник е на гимназия „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище и на Биологическия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“. В периода 1982 – 1988 г. работи като учител по биология и химия в с. Скалица и в гр. Ямбол, а от 1988 г. е преподавател по генетика в Пловдивския университет. Понастоящем е професор и доктор на биологическите науки. Автор и съавтор е на няколко учебника по генетика, на две научни монографии и на стихосбирката „В едно небе, олекнало от бели облаци“. Настоящата стихосбирка е втората ѝ поетична книга.

Стихове и други творби
на автора може да откриете на:
<https://evgeniyaivanova.wordpress.com>

Евгения Нешова Иванова

Сутрин светулките

спят

Стихове

Ракурси ООД

Евгения Нешова Иванова
СУТРИН СВЕТУЛКИТЕ СПЯТ
Първо издание

Редактор: Тильо Тилев
Издател: Ракурси ООД

ISBN 978-619-7599-08-4

Пловдив, 2021

Дишам

*Отново вали.
И разтапя тревогата.
Чисти
старателно трупани
мисли и чувства,
следи...
Ще изляза.
Ще отворя чадъра си
и ще тръгна
из гората наоколо.
Нека вали...
Ще послушам игривите капки.
Ще докосна
смълчаните туфи
на горския мъх.
И ще дишам,
ще дишам
свежестта и зеленото...*

Слънце

Прокрадва се слънцето
закачливо и весело
сред короните
на високия бук.
Пак се скрива,
намигва, изчаква
и изпраща лъч
от небето дотук.
Аз протягам ръка
и затварям очите си ...
За секунди. Загадъчен миг!
Отговарям на поздрава.
Чувствам се приказно.
А тревите проблясват
на отсрещния рид.

Слънце,
не си ме забравило!
Аз съм тук и те чаках
след проливния дъжд.
Свежа съм.
А сега дай светлина
на душата ми.
Целуни ме
още веднъж!

Нежно спокойствие

*Дърветата са зелени.
Имат си всичко:
по стъблата – свеж мъх,
а в короните – светлина...
Птиците
си припяват унесено...
Мостчето слуша
ромона на
малка река...*

*Аз попивам
това нежно спокойствие.
И разбирам
оня странен език,
с който общува
всичко наоколо
в този свят
многолик...*

Стаята с вълшебства

*В тъжните студени вечери
открехвам
прозорците на ума,
а сърцето
затръшва вратите си.
Тогава
нишка подир нишка
се разплитам...*

*Но в топлите и нежни вечери
сърцето, без да пита,
отваря
прозорците на моя дом...
Тогава
всичко в мен мълчи,
а тишината се опитва
да отключи
ръждясалия катинар
на стаята
с вълшебства...*

Тишина

*Странна тишина...
Поглъща я пространството
и я превръща в цветове...*

*Странна тишина...
Поглъща ме. Разтваря ме.
И съм далече – в други светове...*

*Странна тишина...
С усещане за буря
и за море, заляло брегове...*

*Странна тишина...
Прегръща нежно времето...
Превръща ме в дете...*

Такова време

*Усмивва се насреща ми дървото
със скритата в короната му къщичка.
А слънцето небрежно му нашепва нещо
с последните лъчи на залеза.*

*Такова време е, че ми се иска
да бъда сгушена в листата му.
Да вдишвам аромат, да пия нежност
и да сънувам забързаните сънища
на птици...*

Разговарят дърветата

*Нагоре,
високо над мен,
разговарят дърветата...
А листата им –
думи забързани...*

*Нагоре,
високо над мен,
сред зелените
бъбреци листи
един сух клон
унесено слуша...*

* * *

*Научих
отговорите,
които
с мислите си
дълго търсех...
Разкри ми ги
сърцето...*

Къде са?

*През щората
на белия прозорец
на ивици
проблясва светлина.
И сградите
на ивици разделят
обзелата ги
тиха самота.*

*Къде са птиците
от къщичката малка,
която някой
някога е закачил
на бледата стена –
във двора със цветята,
а после с плет
от себе си е скрил...*

* * *

*Скри ме дървото
от големия дъжд.
А когато дъждът спря,
засъбирах сълзите...*

Замразени

*„Ти си мъртва, аз съм замразен,
ще се срещнем в някой друг живот,
когато и двамата ще бъдем котки...“
из „Ванила Скай“*

*Ще я срещне някой ден –
няма да повярва, че е истинска.
Ще го гледа – изумен –
няма да повярва, че я е познал...*

* * *

*Измислихме си календар сами –
броим години, дни и мигове.*

Все важни...

*От детството и зрелостта,
стареенето...*

и преди смъртта...

А раждането си забравихме.

*Във времето – неотброимото,
и без началото – неизразимото,
живяхме или се измисляхме?*

Опитност

Очите си затворих...

Сърцето усмирих...

*Съзнанието ми –
листенцето*

над тихата вода –

отпуска се

течението да го носи...

* * *

*Синьо...
Небето и планината...
Толкова синьо –
като душата ми...*

Летеж

Дървета.

Всяко със своите тайни.

Всички – с един общ копнеж –

да израснат високо,

да докоснат небето,

да говорят със слънцето.

Тих е

търпеливият им

летеж!

Облак

*Над гората се спусна
сянка на облак –
форма на птица
с размах на крила...
Бавно политна
в посока нататък...
Светъл лъч
в клоните заигра...*

Розово

*В далечното зад хребета се скри.
И обагри всичко наоколо –
розов кит, розови меки вълни...
Ето... заспиваме в залеза...
После препускаме в пъстро поле.
Кънем се в светлото,
срещаме изгрева...
Избуяват треви...
И калинки летят...
С цветни ръце ги прегръщаме...*

Моя

*Прегръщам вятъра
като трева –
люляна, галена, неокосена...*

*Разтварям се в дъжда
като земя –
задъхана, пропукана,
ненапоена...*

*Целувам вечерта
като щурец –
с далечна песен – нежна,
извисена...*

*Опивам се в съня
като светулка –
унесена, трептяща, удивена...*

В съня

*Уж будна,
а сънувам
че с лястовиците
летя
в това небе,
превърнало се
във олово,
което бързо
натезава
и скоро
ще се срути.*

И после,
щом светкавици
го заредят,
и щом дъждът
от него
сивото отмие,
сънувам
лястовичите
криле
и сърчицето
птиче
как ми бие...

* * *

*Тази тъга...
Странна носталгия
по изживяно
неминало...*

* * *

*Гълъби летящи –
крилата им
разливат светлина.*

* * *

*Наивна,
смешно-привлекателна...
Трагична,
често състрадателна...
Актриса – героиня от филм...
Колко ли често
прилича на себе си?*

Няма ме

*Хаотично присъствие
на множество
самоличности...*

Мен ме няма...

*Гледам и чувствам
това пулсиращо цяло
някъде отдалече...*

*Странно е,
но вече
мога
да го правя.*

Реката на Мурсия

*Ще поседна за малко
край реката на Мурсия –
близо до птиците,
струящата музика
и заспалите скитници.*

*За да умувам
какво знае...
И какви тайни
може да отнесе...*

Ако съм изгубила посоката

*Издърпах от времето
няколко нишки –
скрити чувства,
образи, цветове.
Като камъчетата
на Хензел
ги разпръснах –
да проблясват по пътеката
и ме връщат у дома,
ако съм изгубила посоката.*

Осъзнато

За да летим
със птиците,
освен крила,
сърце ни трябва
и копнеж,
и свобода...

Сънувах Го

*В нощта
срещу Еньовден
Го сънувах.
Билка ли бе, полъх ли,
или пък приумица?
Странен сън
на бърборещи
кестени?*

*Няма как да ви обясня,
но все пак
Го сънувах...*

Слънцето не залезе

*На оня плаж
край брега на Егея
една жена
всяка вечер
прегръщаше залеза.
Тази вечер
тя не дойде.
И слънцето не залезе.*

* * *

Бездомното куче
(дивакът в квартала),
което по цял ден
и по цяла нощ
си играе,
от днес замълча...
Търсих го, чаках го.
А сърцето ме заболя
от мъгливата
тишина...

*Относно някои
характеристики
на котките сфинкс*

*Горещо тяло –
студена опашка.
Тихи стъпки –
светкавичен скок.
Свърхраздразнение.
Свърхустремление.
Смела игра.
Динамичен живот.*

Тихо е

*Сутрин
светулките спят
по люляни от вятъра
крехки тревни.
Сънища, сънища,
цветни лъчи...*

*Тихо е...
Паяче
мрежа строи.*

Моя прозорец

Онзи прозорец,
докосващ небето.
С птици от запад
и птици от изток,
със залез и облаци,
със звезди.
И с луна –
толкова пълна
и толкова ярка...
Светеца в мен...

* * *

*Вятърът
вплете в косите ѝ
пожълтял лист –
щрих
от есента
на душата...*

* * *

*Самотни
гнезда
на щъркели –
времето
е задрямало
в тях.*

* * *

*Пчели
по медените дрехи
на лятото.*

*Жужат
и го разсъбличат...*

Самота

*Върви сам.
С никого не говори.
Птиците гледа.
Слънцето сякаш
докосва с ръка.
Гали росата
и вятъра слуша.
Странен самотник...
Каква самота!*

* * *

*Отиват си ведно със хората
истории.*

*Безмълвна тишина
и полъх от иззвирени мелодии...*

*Преди, сега и после
се сливат.*

Няма хоризонт.

Останало е само времето...

* * *

Пак сънувах
странния сън.
Картините в небето
оживяха.
Отново бях дете
и се пързаях
по цветна
весела пързалка...
Усмехнат
звездоброец
ми намигаше...

* * *

*Ще се сгуша
в детството,
когато
приказките на живота
свършат.*

* * *

*Листа,
подгизнали от есента –
още пазят
отминалите тайни
на дърветата...*

Светофари

*А по небето
облаци са спрели –
смълчани
светофари на
времето...
Просветват
разноцветно
от високо.*

*Нататък
кой ли ще премине,
щом чакащите
не познават
цветовете...*

Метла

Като забравена
метла на баба Яга
е пречупеното
дърво във гората...
Яхне ли я някой
из незнайното
ще полети.
Толкова магично,
както в
„Майстора и Маргарита“,
ще пътува
през светкавици,
слънце и дъжд.

А какво ще разбере?
Едва ли някой
ще го пита...

* * *

След дъжд
тревата е
загадъчно млада.
От нея се уча
да дишам...

* * *

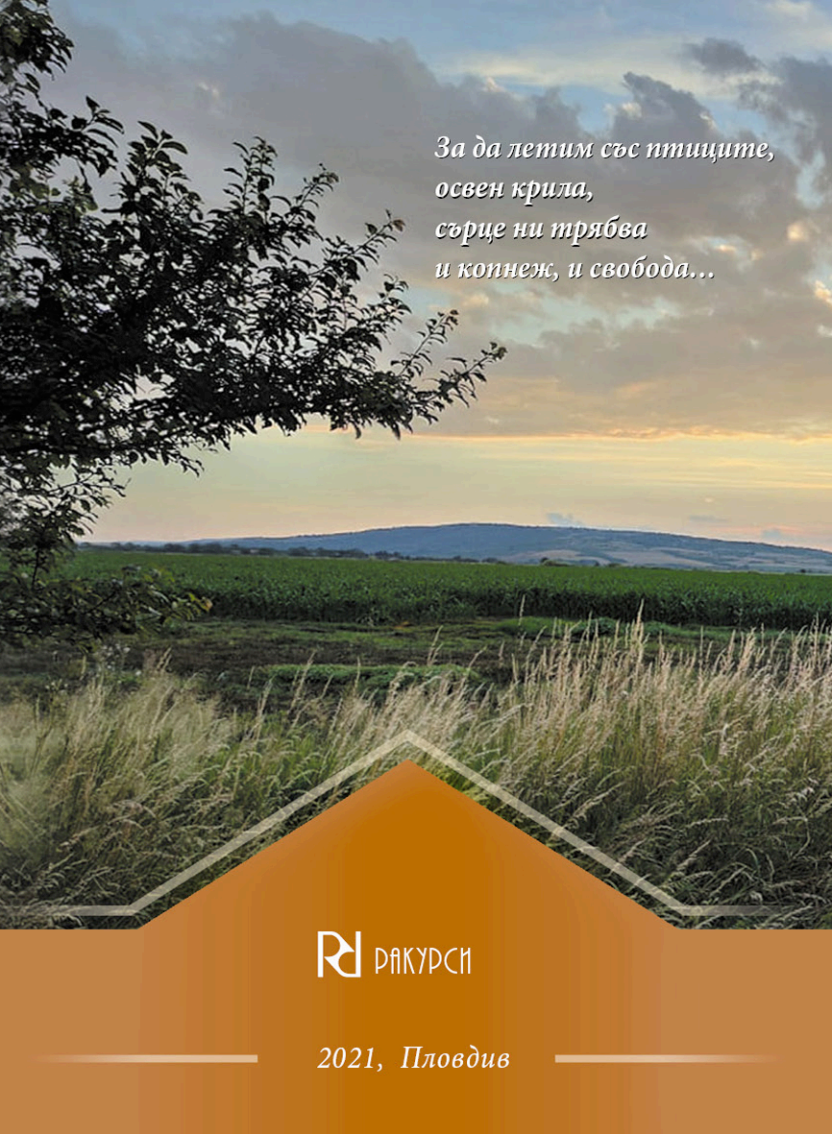
*Глътки свобода –
стъпки свобода.
Дишай!
Ако си намерил пътя,
трябва да вървиш!*

Съдържание

Сутрин светулките спят	1
Дишам	3
Слънце	4
Нежно спокойствие	6
Стаята с вълшебства	7
Тишина	8
Такова време	9
Разговарят дърветата	10
Научих...	11
Къде са?	12
Скри ме дървото...	13
Замразени	14
Измислихме...	15
Опитност	16
Синьо...	17
Летеж	18
Облак	19
Розово	20
Мога	21
В съня	22
Тази тъга...	24
Гълъби летящи...	25
Наивна...	26

<i>Няма ме</i>	27
<i>Реката на Мурсия</i>	28
<i>Ако съм изгубила посоката</i>	29
<i>Осъзнато</i>	30
<i>Сънувах Го</i>	31
<i>Слънцето не залезе</i>	32
<i>Бездомното куче...</i>	33
<i>Относно някои характеристики...</i>	34
<i>Тихо е</i>	35
<i>Моя прозорец</i>	36
<i>Вятърът...</i>	37
<i>Самотни гнезда...</i>	38
<i>Пчели...</i>	39
<i>Самота</i>	40
<i>Отиват си...</i>	41
<i>Пак сънувах...</i>	42
<i>Ще се сгуша...</i>	43
<i>Листа...</i>	44
<i>Светофари</i>	45
<i>Метла</i>	46
<i>След дъжд...</i>	47
<i>Глътки свобода...</i>	48

*За да летим със птиците,
освен крила,
сърце ни трябва
и копнеж, и свобода...*

 НАКУРСИ

2021, Пловдив